

ни отъ Константинополь, подиръ било завоювано отъ Лонгобардитѣ и пожертвувано на папата. 3) Въ началото на IX-й вѣкъ папа Левъ III-й коронясалъ Карла Великий. Карлъ утвърдилъ и увеличилъ подаръкътъ отъ Пипина, и отъ това врѣме влѣзло въ обичай, щото всѣкой западенъ импереторъ да получава порфира и вѣнецъ въ Римъ отъ ржцѣтъ на папата. По такъвъ начинъ папитѣ заедно съ духовната власть придобили и свѣтска, захванали горделиво да мислятъ за себѣ си, като раздаватели на императорска и кралевска власти. Къмъ всичко това трѣбва да се притури 4) изобилие на парични и други материални и нематериални срѣдства (свободно спорѣдъ безбрачието отъ граждански повинности и връзки духовенство, монаситѣ, били готови да отиватъ на всѣкъждѣ по заповѣдта на папата), съ които могли да располагатъ папитѣ за достиганне на всичкитѣ свои цѣли.

Такова усиление на папската власть, може би, послужило е за полза на западнитѣ народи; нъ то е увлѣкло самитѣ папи къмъ честолюбиви и властолюбиви пресилвания: първо, тѣи зели да забравятъ за равенството съ другитѣ епископи въ главнитѣ права на тѣзи священна стѣпень и туряли себѣ си на нова, вече отъ тѣхъ измислена, стѣпень намѣстници Христови, преемници на св. Петра, комуто, като че ужъ, принадлежало главенство слѣдъ апостолитѣ; второ, се стремили да подчинатъ не само всичкий християнскій западъ, нъ и истокъ, и така не били доволни отъ първенството между патриарситѣ, искали да главенствуватъ надъ тѣхъ и въ всичката църква. Тия притязания се забѣлжватъ въ римскитѣ епископи отъ давнашни врѣмена (отъ края на II в.), нъ особенно се открили въ IX вѣкъ. Въ това врѣме се появили на западъ тѣи нарѣченитѣ лже-Исидорови декреталии, въ които наравнѣ съ измисленнитѣ постановления, като че ли имали происхождението си отъ римскій епископъ Климента, който живѣлъ въ I-й вѣкъ, се доказвало, че висшата църковна власть въ всичкий християнскій миръ всякога принадлежала на папата.

Между това, въ продължение на вѣкове, при постоянното стремление на папитѣ за преобладаване, въ западната църква се вмъкнали нѣкои заблуждения, които, по гордостта си, папитѣ не искали да ги съзнаятъ и исправятъ. Тѣи, противъ правилото на първий вселенскій съборъ, въведено на всѣкъждѣ